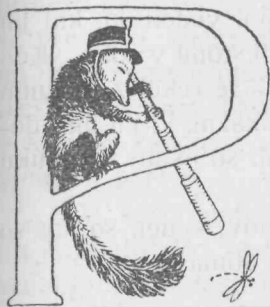

DAVORINOV:

Prvi april.

rvi april je bil. Nova pomlad se je vrnila, in zlati solnčni žarki so ogrevali prirodo. Buje pomladanske cvetke so vstajale iz zemlje in pozdravljale solnce, ki jih je zvabilo pod miljo nebo; drobni ptički so peli v gozdu...

V zatohli sobi na črevljarskem stolcu je sedel črevljar Ožbe. Vlekel je dreto, krpal črevlje in si služil denar. Skozi majhno okno so mu sijali poredni solnčni žarki in se lesketali na svetlih rezilih, razmetanih po mizi. Bil je krasne volje in pušil tobak iz pipice; temni oblaki dima so se mu zbirali nad glavo. Ni veliko mislil na prvi april, saj tudi ni imel tako dobrih naročnikov, da bi mu že prvega poplačali dolgove.

Na dvorišču pod njegovim oknom pa so kovali zlobne načrte. Vaška hudomušna mladina se je zbrala in se posvetovala, kako bi črevljarja Ožbeta za prvi april nekoliko nalagala. Dolgo so ugibali, ničesar pripravnega niso mogli uganiti; Ožbe je bil zvit in navihan. Slednjič se oglasi Kovačev Nace: »Naš Ožbe je ognjegasec, majhno okno ima zaprto, vedno tolče po črevljih in dela ropot, sliši menda tudi ne dobro, zato lahko leti eden izmed nas v sobo in preplašen pove, da gori na vasi županovo posestvo, ognjegasci da so šli že mimo, on pa da nič ne sliši in da še vedno tolče po starih kopitih, dočim leti že skoraj vsa vas skupaj.« — »To je dobro,« je zaklicala zbrana družba enoglasno, in predlog je bil sprejet. Kodelačev Miha je zletel po stopnicah navzgor in kmalu preplašenemu Ožbetu naznanil strašno novico o požaru na županovem posestvu. Kot blisk je skočil Ožbe pokonci — skoraj bi bil podrł mizo in stolček — in letel k omari po ognjegasno obleko. Miha je med tem izginil med vrati.

Kmalu nato se je prikazal Ožbe na vratih v ognjegasni obleki; čelada se mu je svetila kot solnce, ob bedrih mu je visela lepa sekirica. Odhitel je po prašni cesti navzdol. Hitel je proti županovemu posestvu, pot mu je lil s čela, zdelo se mu je, da se bliža vročina od hudega plamena. Zavil je okolo ogla. Kako se je začudil, ko je stal pred posestvom očeta župana; o ognjegascih ni bilo ne duha ne sluha, plamena ni bilo nikjer, le iz dimnika so se valili temni oblaki dima in hiteli s pomladnjim vetrčkom dalje...

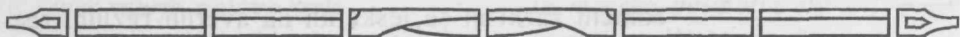
Sedaj šele se je spomnil Ožbe na prvi april in nevoljen odšel proti domu. Pred hišo pa so se mu poredni malopridneži smejali in mu klicali nasproti: »No, Ožbe, ali ste videli prvi april?! Kaj ne, kako je gorelo!«

Ožbe je ravno žugal malopridnežem, ko je zavil okolo ogla gospod nadučitelj. Hitro je pregledal prizor in spoznal mlade poredneže. Tudi dečki so ga ugledali. Stresli so se po vsem telesu, zapustili Ožbeta in osramočeni odšli.

Ožbe pa je stopil h gospodu nadučitelju in mu ves dogodek natanko pojasnil. Dolgo sta se razgovarjala. Gospod si je vse natanko zapomnil in odšel dalje na svoj vsakdanji izprehod.

Težko so se napravili prihodnji dan dečki v šolo, vedeli so, kaj jih čaka. Močno jim je tolklo srce, ko je gospod nadučitelj stopil v sobo. »Kdo je bil včeraj med tistimi, ki so zasramovali Ožbeta?« je rekel z močnim glasom. Učenci so vstajali plaho in boječe, bali so se kazni, ki jih ima doleteti. Gospod nadučitelj jih je ostro pokaral, in morali so ostati po pouku v šoli zaprti.

Žalostno so šli kaznovani poredneži po šoli domov, vedeli so, da so eno kazen že prebili. -- Kje pa je druga, hujša kazen doma?!

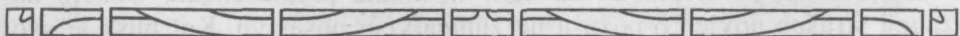
Naš dedek.

*Dedek je o sreči sanjal,
tihi sreči pod zemljó —
zunaj sneg je naletaval
in odel prirodo vso.*

*Kot snežinka pade tiho
in neslišno sred noči —
dedek je sladkó zasanjál
in zatísníl v smrt óči.*

*In so dedka pokopali,
grob njegov je sneg odel —
nanj nebo je položilo
prt nedolžen, lep in bel.*

Jan Reginov.

HINKO MEDIČ:

Težak račun.

rodili so se vsi piščanci ponoči; pomislite, triindvajset! Bili so rumeni kakor cekini, le po zadku in po perutnicah so imeli temne lise. Kako so bili srčkani, živahni in hitri! Kar veselje jih je bilo gledati, kako so na dvorišču tekali semintja: venomer so čivkali in oključali vsako bilko in slehrni kamenček. Kako se je morala jeziti koklja nad temi paglavčki: neprenehoma je kokodačala in jih vabila v svojo varno bližino.

Stara mati je bila že toliko oslabela, da je noge niso hotele več nositi. Ko je bila še bolj čvrsta, je nosila v mesto jajca in piščance in si tako prislužila marsikateri novčič — ali sedaj? Sila je trkala na vrata, zato